

висококваліфікованих тенісистів. Стосовно вдосконалення системи підготовки висококваліфікованих тенісистів у світі в цілому, можна констатувати, що упродовж останніх десятиріч високих успіхів добивалися майстри різноманітних ігрових стилів: гра переважно біля сітки, або переважно на задній лінії; гра по всьому корту. Однак слід відзначити, що останнім часом висококласні тенісисти найбільш широко застосовують активну гру по всьому корту. Гравець постійним тиском намагається заплутати суперника і завершити атаку точним ударом в недосяжну для нього на даний момент частину майданчика або ж зіграти так, щоб суперник був змушений помилитися. Найбільш яскравим представником цього стилю є кращий гравець останніх років Р. Федерер. Важливою прогресивною тенденцією в системі підготовки висококваліфікованих тенісистів є формування вміння пристосовуватися до різноманітних типів покриттів кортів і різноманітних стилів гри суперників. В той же час у техніко-тактичних діях тенісистів, що входять до світової еліти, досить чітко проглядається певна індивідуалізація (дуже потужна подача; висока ефективність обводки гравця, що знаходиться біля сітки; 24 спеціалізація на певному покритті кортів тощо). Довготривалі турнірні зустрічі ставлять високі вимоги до фізичної підготовленості спортсменів, особливо до витривалості, швидкості та спритності.

Результати дослідження дозволяють обґрунтовувати програми тренінгу мотивації спортивних досягнень для юнаків і дівчат, як компонента психологічного забезпечення їхньої підготовки.

Запрошуючи дітей до великого спорту кожен тренер повинен віднести до цього з серйозними поясненнями дітям, що вони зроблять правильний вибір. Адже це нелегка праця, на яку кожен повинен сам робити свій вибір - погоджуватися, чи – ні. У бесідах з юними спортсменами варто акцентувати їхню увагу на позитивному впливі спорту на розвиток сили, витривалості, швидкості.

Література:

1. Сергієнко Л.П. Тестування рухових здібностей школярів. Київ: Олімпійська література, 2001. 439 с.
2. Папуша В.Г. Теорія і методика фізичного виховання у схемах і таблицях. Тернопіль: підручники і посібники, 2011. 128 с.

ОСНОВНІ ПОНЯТТЯ ТЕОРІЇ І МЕТОДИКИ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Лугінець М.Г.

Науковий керівник: Безніс П.С., викладач

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Теорія фізичної культури - це узагальнена система наукових знань про суть фізичної культури та закони її використання для фізичного вдосконалення людини. Термін "фізична культура" дуже часто поєднується з терміном

"спортом", коли вони говорять "фізичну культуру та спорт". Спорт значною мірою є частиною фізичної культури, а саме в тій частині, яка включає більшість сучасних видів спорту, які є дуже активними типами рухової активності, які в певних умовах призводять до видатних показників фізичної досконалості людини. Але спорт в цілому не поглинається концепцією "фізичної культури".

Сфера фізичної культури характеризує низку ознак, притаманних лише їй, які об'єдналися у три групи:

- Активна рухова активність людини. Організована таким чином, щоб утворилися життєво важливі рухові навички, вдосконалювалися природні властивості тіла та забезпечувалася фізична працездатність. Основними засобами вирішення цих проблем є фізичні вправи.

- Позитивні зміни у фізичному стані людини - рівень розвитку морфофункціональних властивостей тіла, кількість та якість освоєння життєво важливих навичок та навичок виконання вправ. Поліпшення показників здоров'я. Результатом повного використання фізичної культури є досягнення людьми фізичної досконалості.

- Набір матеріальних та духовних цінностей, створених у суспільстві для задоволення необхідності ефективного вдосконалення фізичних можливостей людини. Такі значення включають різні типи гімнастики, спортивні ігри, набори вправ, наукові знання, методологія виконання вправ, матеріальних та технічних умов тощо.

Формування знань, навичок та навичок цілеспрямованого та ефективного використання засобів фізичної культури проводиться саме в процесі фізичного виховання. Отже, цей процес виступає активною стороною фізичної культури, завдяки якій цінності фізичної культури перетворюються на особисту власність людини. Це відображається на поліпшенні здоров'я, підвищенні рівня розвитку фізичних якостей, рухової підготовленості, більш гармонійного розвитку тощо. Часто фізичне виховання характеризується як одна з частин фізичної культури. Потрібно зауважити, що фізичне виховання відрізняється від інших видів освіти тим, що вона заснована на процесі, який забезпечує навчання рухів (рухові дії) та освіти фізичних якостей.

Вся діяльність людини, інтелект, праця, спорт, спілкування, емоції заохочують до життєвих рухів. Було встановлено, що потреба в русі розвивалася під час еволюційного розвитку людини. Виконуючи певні рухові дії, людина демонструє свої здібності в них. Отже, я характеризую індивідуальні здібності людини, вони кажуть, що він сильний, спритний, витривалий тощо. По суті, в цих характеристиках виявляються фізичні здібності, які в науковій та методологічній літературі часто називають фізичними якостями. На жаль, у літературі дуже суперечливі точки зору на визначення та взаємозв'язок понять "фізичних здібностей" та "фізичних якостей".

Література:

1. Теорія і методика фізичного виховання: в 2-х томах. Зад ред. Т. Ю.Круцевич. Київ: Олімпійська література, 2008. 391 с.
2. Платонов В.Н. Общая теория подготовки спортсменов в олимпийском спорте. Київ: Олімпійська література, 1997. 583 с.
3. Сергієнко Л.П. Практикум з теорії та методики фізичного виховання: Навчальний посібник. Харків: «ОВС», 2007. 271 с.

ДЕРЖАВНЕ ФІНАНСУВАННЯ У СФЕРІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ ТА СПОРТУ

Негрій А. Ю.

*Науковий керівник: Шевченко О.В. к.ю.н., доцент
Державний торговельно-економічний університет*

Україна має державну політику щодо фізичної культури та спорту, яка передбачає фінансування з державного бюджету. Відповідно до законодавства України, фізична культура та спорт є важливою сферою державного інтересу, яка забезпечує здоров'я та фізичний розвиток населення. Державне фінансування у цій сфері здійснюється на різних рівнях - від державного до місцевого.

Державне фінансування у сфері фізичного виховання та спорту здійснюється через спеціальні програми та проекти, що фінансуються з бюджету на різних рівнях (загальнодержавному, регіональному та місцевому). Так, на рівні держави укладається Державна цільова програма розвитку фізичної культури та спорту, яка передбачає виділення коштів на підтримку спортивних об'єктів, підтримку спортивних заходів та змагань, розвиток фізкультурно-оздоровчих закладів, підтримку масового спорту, фізичного виховання дітей та молоді. У державному бюджеті також передбачені видатки на розвиток спорту та фізичного виховання, в тому числі на підтримку спортивних заходів, будівництво та ремонт спортивних споруд, стипендії для спортсменів та тренерів, підтримку федерацій та спортивних об'єднань.

Місцеві органи влади також здійснюють фінансування розвитку спорту та фізичної культури в своїх територіальних громадах. Наприклад, бюджети міст та областей можуть передбачати видатки на будівництво та ремонт спортивних споруд, організацію спортивних заходів, підтримку місцевих спортивних об'єднань тощо.

Основними законодавчими актами, які регулюють сферу молоді та спорту в Україні, є закони "Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні" та "Про фізичну культуру і спорт" [1,2]. Ці закони закликають до всеосяжної підтримки розвитку молодіжної та спортивної сфер в Україні. Згідно з ЗУ "Про фізичну культуру і спорт", центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізацію державної політики у сфері соціального захисту населення, сприяють розвитку фізичної культури та спорту в навчальних закладах та установах соціального обслуговування. Вони також